

Número 539 - 16 de juny 2006 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural

la veu

de Benicarló

**Divergències entre
polítics i comerciants
pel futur del mercat**

**"Pitxi" Alonso concedeix a La Veu
l'última entrevista abans de marxar
cap a Ucraïna**

**Revisió del PGOU: El
golf a la Tossa?**

la recepta de l'encenalls

Què fem amb el mercat?

Després de 45 anys d'història de l'actual mercat, comerciants i polítics veuen convenient i adequat invertir en el mercat municipal per fer front amb la qualitat, i els productes frescos, a la creixent competència de les grans superfícies. El PSOE vol canviar-lo d'ubicació, els comerciants no.

text REDACCIÓ

Recentment el president de la Federació d'Associacions de Mercats Municipals – entitat pertanyent a la PIME –, José Pérez Acebedo, ha lamentat l'escassa inversió de la Generalitat en els petits comerços i el tancament de vint mercats municipals a la Comunitat Valenciana en l'última dècada, així com la falta d'un pla d'urbanisme comercial per als nous barris. Aquesta va ser una de les reclamacions realitzades durant una roda de premsa en la Confederació Valenciana de la Petita i Mitjana Empresa (PIME), a la qual va assistir el director general de Política Comercial del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, Ignacio Cruz Roche. El responsable de Política Comercial va explicar que les subvencions per a cofinançar projectes, dins del Pla de Millora de la Qualitat del Comerç del Ministeri, s'atorguen pel 40% del total quan les autonomies presenten la sol·licitud i són aquestes les que seleccionen les iniciatives per a les quals es demana suport. L'alcalde de Benicarló, Enric Escuder va anunciar que acudirán al Ministeri perquè l'empresa pública MERCASA faça un estudi per millorar el mercat municipal.

Segons el web de MERCASA, que presideix Javier de Paz, expresident de Joventuts Socialistes d'Espanya, l'empresa disposa d'un Programa de Remodelació i Modernització de

Mercats Minoristes Municipals. Aquesta és una de les activitats de MERCASA amb major protagonisme, fonamentalment com a conseqüència de la demanda, cada vegada major, d'estudis i assistència tècnica que es rep des dels Ajuntaments, les Comunitats Autònomes i les Associacions de Comerciants, en la seua majoria titulars de la propietat o responsables de la gestió dels mercats. En el rerafons es troba la proposta electoral que sempre ha defensat el PSOE de traslladar el mercat municipal per construir-lo de nou amb més serveis per als seus usuaris, com un aparcament o sales per tindre entretinguts als xiquets. La manera en que ha sigut formulada la idea no ha caigut massa bé entre els comerciants al donar la sensació que existeixen mancances, quan no és cert i és el principal mercat de la zona.

Pere Baca, president de l'Associació de Venedors del Mercat de Benicarló admestia que l'edifici "és golós" i que des del PSOE "devien estar pensant en aparcaments per al mercat, sales multiusos o pisos", però que a ells oficialment "ningú els ha proposat res". Davant la insinuació de mancances els comerciants recorden que el mercat de Benicarló es troba en molt ben estat "com a conseqüència de les inversions realitzades i del tracte i la qualitat que s'ofereix".

Així Baca recorda que segons un estudi de la Cambra de Comerç, el mercat de Benicarló "és un dels més valorats" del País Valencià, amb una nota que supera la mitjana valenciana i catalana dels mercats municipals.

Pel que fa a la possibilitat d'un canvi en la ubicació, el president dels comerciants es mostra reti-

“estem bé on estem”

ve de la pàgina anterior

cent a fer valoracions d'una proposta política, però assegura que “estem bé on estem. Som competitius i la gent no està ara mateix per la labor de grans canvis després de les inversions realitzades”. Amb tot assenyala que seria interessant actuar sobre l'entorn del mercat, creant aparcament i una zona de vianants, en “una remodelació ideal que se semblaria a la realitzada amb el mercat de Castelló amb cafeteries, un aparcament subterrani i sense cotxes”. De moment, expliquen, “amb la zona blava anem fent pel que fa a la necessitat d'aparcaments”.

MANTENIMENT

El regidor José Antonio Sánchez ha recordat aquesta mateixa setmana que en els últims anys s'han invertit prop de 100 milions de pessetes en el seu manteniment, adaptació a la legislació i climatització però que els socialistes aposten per un canvi d'ubicació.

El president dels comerciants recorda que el mercat “és el que dona vida” i ha de salvar el comerç de dins de la ciutat, quelcom molt necessari després de l'obertura de grans superfícies comercials fora del casc urbà. “Pel contrari la gent sortirà i Benicarló es convertirà en ciutat dormitori”, recorda.

EN L'ACTUALITAT

El mercat central te ara mateix 38 adjudicataris, i tan sols cinc o sis parades buides a disposició d'aquell que vulga entrar. L'estudi de la Cambra de Comerç marcava

com a punts dèbils la manca d'una carnisseria, la presentació inadequada dels productes, saber vendre l'estocatge i el merchandising “que és el que si saben fer les grans superfícies”. En l'apartat positiu de l'anàlisi es troben la constatable frescor dels productes i el tracte al client que és el que diferencia el mercat central d'altres llocs. De la venda de productes frescos el mercat es queda amb el 18 per cent dels diners que es gasten a Benicarló, una xifra alta que va sorprendre d'aquest anàlisi. Els comerciants es troben ara inmersos en la creació d'un Consell de Comerç local.

Detinguda a Benicarló part de la banda que suposadament assaltava habitatges

text JORDI MAURA

Una operació coordinada en la qual la UCO va acordonar un barri sencer de Benicarló es va saldar amb la detenció d'un colombià de 26 anys, Julio C. R., com coautor de l'assalt a un habitatge de Canals on van morir dues persones i va resultar ferit el conegut empresari valencià Francisco Ramírez. Fins a dotze agents dels cossos especials van penetrar en un habitatge de Benicarló passades les 5 de la matinada del dijous al divendres. A aquest habitatge del carrer Sant Valeri acudia el detingut en ocasions a dormir, encara que no era el seu habitatge habitual en la localitat. El colombià detingut treballava en la pesca en la llotja de Benicarló, segons van explicar els inquilins de l'habitatge que va ser registrada i on vivia la seua parella.

Violència: tolerància zero

Irreflexions

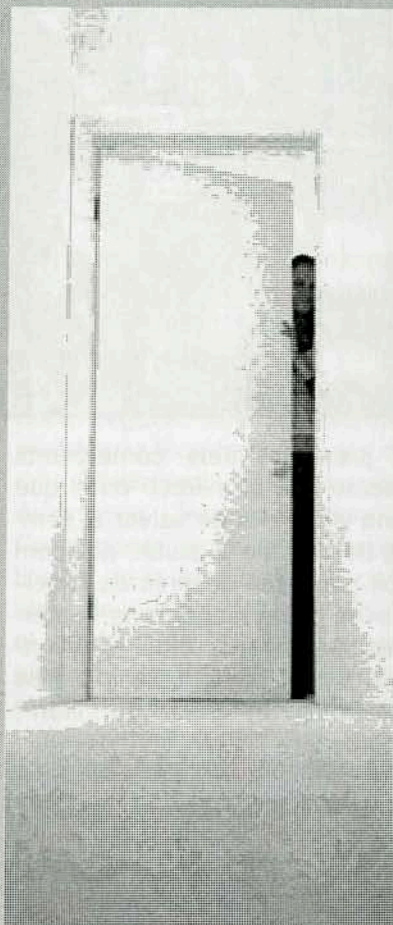
text RAÛL BURRIEL

L'Obra Social de la Fundació 'la Caixa' va editar l'any passat el llibre 'Violència: tolerància zero', publicació que s'enmarca en el programa específic de la Fundació per a col.laborar en l'eradicació de la violència domèstica des d'una perspectiva integral.

El llibre compta amb dos parts, 'Com reconèixer i com eradicar la violència contra les dones', elaborat per la Catedràtica de Sociologia de la Universitat Complutense de Madrid Inés Alberdi i 'Llavors i antídots de la violència en la intimitat', obra del professor de psiquiatria de la New York University Luis Rojas Marcos.

La doctora Alberdi exposa de manera molt clara i exhaustiva les causes de la violència contra les dones. D'aquesta manera mostra a continuació les possibles solucions del problema per a, finalment, incidir en la importància d'actuar mitjançant la prevenció i l'educació. En aquest primer apartat de l'obra és presenten també estadístiques sobre la violència contra les dones a l'estat espanyol, i en menor nombre, xifres de les comunitats autònomes.

En la segona part del llibre, el doctor Rojas Marcos aborda la qüestió de la violència des d'una perspectiva més genèrica. Des de

les seues postures, ja conegudes degut a la seua important faceta de divulgador, remarca el caràcter après de les conductes violentes. Així doncs la formació integral de l'esser humà com a persona, sobre tot en els anys de la infantesa i adolescència, és clau per a eliminar la violència del futur de la nos-

tra societat.

Sembla ser que aquesta publicació no va agradar massa a l'església catòlica espanyola pel fet que tots dos autors posen especial èmfasi a mostrar el paper de les religions monoteistes, i explícitament el catolicisme, tan arraigat en el nostre país, en contribuir en la submissió de la dona a l'home. En aquest sentit, diu Rojas Marcos 'un esdeveniment molt influent va ser l'aparició en el món, fa uns tres mil.lenis, de les religions monoteistes, que identificaven un deu masculí'. Per exemple una frase atribuïda a Buda proclamava: "El cos de la dona és brut i per això no pot ser receptacle de la llei". Una oració hebrea resa: "Adorat siguis, Senyor, Déu nostre, Rei de l'Univers, tu que no m'has fet dona". Tomàs d'Aquino va escriure: "L'home està per sobre de la dona, con Crist està per sobre de l'home".

Aquesta suposada presió d'entorns eclesiàstics sobre la Fundació ha fet que aquest llibre haja tingut una molt menor difusió de la que havia estat prevista. Encara així, el llibre es distribueix gratuïtament si contacteu am 'la Caixa' (902223040, www.fundacion.lacaixa.es, info.fundacion@lacaixa.es). Està disponible en català, basc, galec i espanyol.

Carta a la Directora

"Senyora García,

En el passat núm 537 de la seua revista, corresponent al 2/6/2006, vaig vore amb sorpresa primer i indignació després, com un dels seus redactors es referia al País Valencià com a 'Comunitat'. Concretament va ser en la notícia de la pàgina 3 'Banderes blaves per a la comarca'. Com que se que vosté i la publicació que vosté dirigeix treballen de tot cor per un model de país que no és precisament el

mateix dels que defenen el nom inadequat, vergonyant i dubtosament legal de C.V., interpreto que deu haver estat un error involuntari, però els crido per a que paren més atenció i l'eviten en el futur."

Un benicarlando.

El pacte necessari

És estranya la proliferació d'articles, comentaris i alguna que altra mitja veritat, que s'ha donat en els mitjans d'informació local des que Esquerra-Benicarló es va presentar, on es critica la faena, la credibilitat o, fins i tot, les intencions d'Esquerra Republicana. El més curiós és que –en gran part– aquests comentaris no venen desde la dreta –cavernosa, caciquil i “nostàlgica”– que sofrim arreu del País Valencià –i més encara a les comarques “del nord”. Resulta que qui ens dedica els afalags són els que, fins fa poc, fruïen del “monopoli nacionalista” –un monopoli ben trist, val a dir-ho– i que, fins ara, han fet i desfet al seu gust –amb les dretes i les esquerres, tant és. Ara resulta que tots els mals venen d'Esquerra –que, recordem, porta apenes 6 anys d'ex-

istència al País Valencià–, han trobat un boc expiatori. Enhorabona.

Aquestes afirmacions –pel que pareix– serveixen a més d'un per intentar dinamitar el pacte “d'esquerres i valencianista” que, malhauradament, el País Valencià necessita. N'hi ha, pel que pareix, que prefereixen els atacs fraticides –o suïcides– a desallotjar la dreta de la Generalitat i aconseguir un redreçament d'aquest país nostre que tant ha sofert des de la Transició –i abans, si se'm permet. Tal volta veuen perillar les seues quotes, és legítim. Però no és justificable.

Què passa si Esquerra hi és al pacte? Què és el que els fa por? Tal volta el joc que s'ha intentat donar a la dreta en

alguns llocs no ha donat els seus fruits; tal volta alguns pactes injustificables –veja's l'ajuntament de Castelló– perillen si Esquerra pren embranzida –com està passant– i demostra que fer el joc a l'espanyolisme no porta a bon port; que els pactes “contra natura” només porten a mocions de censura i a ingovernabilitat. En aquests moments –amb les negociacions polítiques en marxa– es vorà qui creu de veritat en un pacte plural –EU, BLOC, ERPV, Els verds...– i qui creu en “les quotes de poder” i en la pròpia supervivència.

Josep Barberà

Secretari d'Organització
d'Esquerra Republicana-
Benicarló

Adeu, Manel.

A pocs dies de la presentació de l'antologia poètica bilingüe *Els corrents invisibles/Las corrientes invisibles*, a cura de la seua germana Marta Garcia Grau, a Benicarló, Manel ens ha dit adéu. Quasi bé a unes poques hores de la glossa de Ramón París a l'última (pàgina) de LA VEU, Manel se n'ha anat. I ho ha fet amb la mateixa discreció i senzillesa que ha caracteritzat el seus pocs 44 anys. Pocs, però fecunds i plètòrics de projectes il·lusionats a favor de la llengua i el País. I dedicats a la docència, amb adolescents a l'institut i amb joves a la Universitat.

La mort tan sobtada de Manel –encara que per això no menys temuda–, ens ha deixat de pedra, sense capacitat de resposta, veritablement en estat de shock: amics i companys, lectors i alumnes, i la gent que el coneixia, l'admirava i l'estimava, hem patit una irreparable pèrdua, un episodi desgarrador –especialment dolorós per a la seua família– i que a alguns ens ha arribat pel mòbil i confirmat, tot seguit, per la premsa del dia, en forma de notícia destacada del món cultural o de glossa emocionada.

Una mort que ha deixat un buit, difícil de cobrir en el món de la literatura. Perquè Manel Garcia Grau, havia esdevingut un escriptor, la qualitat i sensibilitat del qual posava absolutament d'acord a tots els crítics literaris, en considerar-lo, primer una promesa sòlida als seus

temps d'adolescència i joventut i, després, un creador consagrat que ha excel·lit en poesia –*La veu assedegada* (1988), *La ciutat de la ira* (1998) i, més recentment i pendent de publicació, *Constant vitals*, últim premi de poesia “Ciutat de València”–. Però també s'endinsà amb un notable èxit de lectors i crítica, en la narrativa novel·lada, com el cas del *Papa maleït* (2003), sobre Benet XIII, el de Luna. A més de les seues col·laboracions habituals, a setmanaris de gran tiratge i difusió, com *El Temps* i de crític expert a diversos suplementes de Cultura, entre altres l'AVUI.

La teua absència, però, esdevindrà record exemplificant per a joves i grans, Manel. Als joves estudiants serviràs de far i referència, en la secreta vocació creativa que, des d'infants, tots portem a dins. Als grans ens esperones, ja des d'ara, pel teu compromís en millorar la nostra societat més propera i el nostre difícil i conflictiu món. Perquè el teu adéu, Manel, no és –com diu la cançó– “un adéu per sempre”, sinó “només per un instant”...

Un instant, la durada del qual ningú no coneix, però –com també diu la cançó– que voldríem viure'l acompanyats i reconfortats “pel teu somriure”... Manel.

Marc Antoni Adell

Sant Joan, el Morrongo i el potet

La Guillotina

text ROBESPIERRE

Abans de res un petit parèntesi, ni tinc intenció de xafar-li el terreny al senyor lector ni tampoc a Nostradamus, fent càbales del futur. Algunes vegades faig comentaris que fan referència a qüestions que plantegen alguns col·laboradors, però només de vegades i sobre determinades coses que poden tindre un interès general, però de cap de les maneres se m'ha passat ficar-me en terreny vedat, si més no, quan ho faig, sempre vaig amb cura, no siga cas que em surti el caçador de torn i ... Això sí, com de fer futuribles encara no n'he après ens ficarem en allò present, que és per el que estem ací.

Fet aquest parèntesi, ara al tema, m'he quedat una mica amb cara de babau a l'assabentar-me que, una altra vegada, ens han tornat a donar la bandera blava eixa, de les comunitats europees, per tindre bona qualitat de l'aigua a la platja del Morrongo i no sé quants romanços més.

A veure si ho entenc, quan estava el senyor Paco Flos de regidor que donava la cara per aquesta qüestió, li van dir de tot,

mentre la merda sortia continuament per darrera del Parador. Fins i tot es van veure obligats d'arriar la tan denostada bandereta perquè la qüestió ja era de vergonya pública. El regidor Flos va fer mans i mànigues, amb un potet, com un malabarista redomat per intentar convèncer la ciutadania que tot estava bé. No sabem si ho va aconseguir, però que l'aigua que va replegar després amb el seu potet, màgic, era cristal·lina, a fe que així va ser. Si era pura, això, ja no ho tenim tan clar. La qüestió va ser esperpèntica, la bandereta semblava que feia la mili, uns dies per amunt uns dies per avall. L'any següent, ja no la van aconseguir, devien tenir vergonya els repartidors de guardons i van pensar que, amb el re-canvi de govern, alguna cosa re-canviaria i ...

Que ha passat el temps, i el temps i ... l'estiu torna a albirar, altra vegada per l'horitzó, i ens diuen que tornem a tindre aigües netes, perquè això representa la bandereta, no? Per què ens l'ha tornat a concedir! Al·lucinant!

A veure que jo ho entenga, perquè soc una mica curtet i aquestes històries em venen una mica grans. Veiem, la merda

seguint xarrant a quatre passes de la platja? Sí. Fa temps que la cosa és així? Sí. Fa pudor? Sí. Que ens volen prendre el pel? Es veu que SI.

Que ha canviat? Ara ho entenem, el regidor. Paco Flos ja no hi és i, com el nou regidor encarregat, sembla no tenir potet, no poden replegar l'aigua i no poden saber com està!

Està tot clar, les blaveretes estes, es reparteixen quan hi ha algun canvi ... de personal. Senyores i senyor banyistes, per l'aigua no cal preocupar-se, està boníssima. Entre cagallons i algues roges, el màxim que poden agafar és una urticària. Les caguetes no compten, probablement si les agafen, la culpa serà de la calor. Només els aconsellem portar-se un potet de casa per si de cas toben un "submarí orgànic i degradable". Ara ja poden fer seua aquella màxima que deia que, "el que no mata, engreixa". Ja m'agradaria veure l'alcalde i el regidor de medi ambient banyar-se després de la pujada de la bandereta la nit de Sant Joan. Si algú pot, porten-los un pot. No sé sap que és el que poden trobar ... surant.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 538

text EL LECTOR

S Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 538.

Mire, com més aviat tornem a la rutina, millor. Em permetrà per tant que m'estalvie fer cap comentari sobre el que va ser el tema de la setmana passada. No quedarà mai tot dit, ja ho sap, però convé recordar —un tòpic; els tòpics en moltes ocasions solen ser grans evidències— que la vida continua i, de moment, La Veu de Benicarló, també. I en això estem. La visita de la consellera De Miguel ha estat la nota destacada en l'actualitat política. Ha vingut la senyora ací a recordar-nos de quin partit és i a quin partit ens convé donar suport si és que no volem quedar-nos ancorats en el passat. Efectivament, si volem ser moderns i no perdre el tren del progrés hem de mirar cap endavant i hem de, per exemple, considerar nazis els que li llencen ous a Rajoy i a Piqué i patriotes els qui diuen assassins i terroristes a qui els passa pel pensament. Sé la ví que diria un francès.

Ara, això, sí, ells són tots de prietas la filas recias marciales. Que ve a veure'ns aqueixa dona, paradigma de la valenciana ben entesa en castellà i exmartillo de herejes des de el seu càrrec de poratveu del govern de Paco Cans, allà que van regidors, regidorets, diputats i diputatadets i fins i tot diputadetes a sortir a la foto. Amb tot m'he de posar, veritat? Veig que el Bloc torna a ocupar la quota de pantalla que hom li atribueix per antonomàsia a la seua revista. L'entrevista al senyor Morera m'ha deixat una esmaperdut i bocabadat. A veure, algú em pot aclarir què camanti significa que aquesta "és una

comarca on el Bloc creixerà exponencialment"? El que sí que he comprés és que després de l'experiència benicarlanda, aquests no tornaran a pactar amb el Partido Popular. O això ens volen fer creure. Com diuen en espanyol "quien hace un cesto hace ciento". Fabra, don Carlos, ja ha dit que tot aquest rojam no té res a pelar i que ells tornaran a guanyar per poder acabar definitivament el seu projecte que no és altre que convertir tots els pams de la costa en una monumental urbanització. Cada vegada que passo per davant d'Orpesa i veig totes aquelles immenses grues me les imagino com uns enormes xancuts que van avançant i un dia o altre, qualsevol dia, ens arribaran ací després d'haver-ho assolat tot.

Què s'esperaven els tafaners de Canal 9? Som veïns d'un poble on no manen ells i a més uns habitants tenen la gosadia de pujar al cim del món acompanyats d'una expedició que es diu terres de l'Ebre. Per favor! L'Ebre, l'aigua de l'Ebre que és nostra i els catalans ens la volen pillar amb la falta que ens fa. Un dia vaig veure el senyor Zaplana per la tele —aqueix home que diuen que l'han retratat en una illa ital-

iana en una posició poc decorosa acompanyat d'una diputada del seu partit—, deia que vaig veure Zaplana reivindicant que nosaltres només només volem l'aigua per beure. I deu ser veritat, per beure tota aquesta gent que compren els apartaments i omplien els camps de golf. Jo també vull el transvasament! A què venia tot això? Ah, sí, ja me'n recordo. Doncs això, "Ebre" és una paraula que a Canal 9 només pot tindre connotacions negatives i anar exclusivament associada a conceptes com ara expoli, furt i malbaratament.

No em sembla bé que els tafaners es posen amb el Papa Ratzinger. Pobre home. Vindrà ací de visita per parlar-nos de valors eternals: la justícia, la solidaritat, l'amor... i trot des de la més absoluta de les modèsties i sense malbaratar ni un quinzet. Desagraïts!

Sensacional i brillant l'anàlisi que fa Pere Bausà del Triangle Tòxic. Els polítics populars fan una passa endarrere per agarrar embranzida i, guanyades les eleccions, tornar a la càrrega amb tota la legitimitat del món a fer el que els vinga de gust. Som així.

EMISSORA MUNICIPAL

107.3
RADIO
BENICARLÓ

En el debat, tu comptes

A partir del 14 de juliol,
un nou programa a Ràdio Benicarló
et permetrà donar la teua opinió.

Les línies de telèfon estaran obertes a la teua
participació cada divendres de 12.00 a 12.30 h.

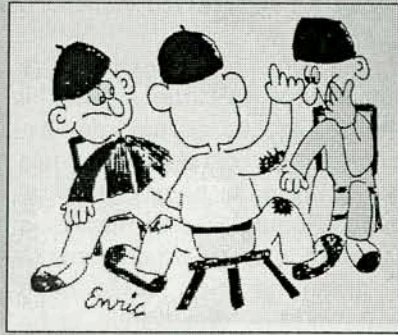
Participa!

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Comencem amb les banderes blaves. Sembla que la ciutat veïna de Peníscola no tindrà la tan desitjada bandereta ... perquè no té claveguera d'aigües brutes que les envia a la mar(?). Doncs no ho entenem, nosaltres en tenim una, darrera del Parador, que xorra dia sí, dia també, de vegades, uns bons "xoriços", orgànics ells, a més d'una "bona oloreta", i al costat mateix de la platja del "Morongo", com resa en alguns cartells informatius, i va, i ens la regalen. O siga, que allò important és tindre una claveguera però sobretot, pel que veiem, tindre xoriços i quan més olorosos millor. Amb Paco Flos, almenys, l'aigua del potet estava neta. Al regidor, encarregat d'aquests menesters, encara no l'hem vist apropar-se a la zona. Serà que no té potet?

I ja que estem amb això de les banderetes, blavetes, el dia de la gala de l'esport, en la torrada de llonganisses, els tafaners ens hem assabentat que, en previsió que, algun element d'aquests, subversius (ens referim als xoriços i la seua elegant oloreta), surtiga i trenque l'aroma llonganisseril, és possible que tinguen preparades 1000 agulles d'estendre la roba. I és que, La Veu, com sempre avançada en el temps, ja fa uns anys fent un monogràfic d'aquesta qüestió, va regalar el mateix utensili perquè la gent no es col·loques amb aquests efluvís tan ... intensos. Doncs, com anàvem dient, és possible que cada llonganissa, s'acompanye amb l'agulla corresponent, així, quan l'alcalde, o en qui delegue, apuge tan estimat guardó, la bandereta, tots estiguem contents. Tot un espectacle. Ací, qui no s'accontenta és perquè no vol!

Vam anar passejant a veure els concerts que últimament ens estan delectant a la plaça Mestres del Temple i, tots el tafaners, vam coincidir en el mateix, el regidor de Cultura, o no va passejant per arribar allí o, camina mirant cap a dalt. Nosaltres, com a bons benicarlansos que som, a més de gaudir de la bona música oferida, també vam poder gaudir del "bon estat del ferm", l'empedrat, imitant llambordes, i unes faroles, una mica "tombades", amb una llum excel·lent. Nosaltres li aconsellaríem al regidor de la cultura, que no mire tan amunt no siga cas que quede massa enlluernat i no veja els pegots fe formigo i forats que hi ha i, entopesse i prenga mal. A veure si hauran de portar-lo al poble del costat a curar-li una ferideta.

I com anècdota, mireu si era excel·lent la llum que teniem a l'ementada plaça, dissabte nit, en el concert de la banda, que van haver de començar quasi una hora més tard: els músics tenien les pupil·les tant dilatades de tant d'intentar averiguar quines eren les notes de les partitures que semblaven gats. La solució, per tornar-los a la visió humana, que van haver d'enginyar-se la gent de la banda, per a tanta enlluernament, va consistir en ficar al darrera de l'entaulat una escala amb un llarg pal al qual li van ficar un focus. Menys mal, sinó ens quedàvem sense concert.

Això sí, el regidor de cultura, que no sabem si hi era, s'ho hauria de fer mirar i no deixar que li colen aquests gols, ara que estem de Mundial de futbol. Sinó que canvien al regidor d'obres i serveis i que el canvien per Casillas. Segurament li parará més gols.

Ho contem tal com ens ho han fet arribar a nosaltres.

Corre el rumor que una casa del sur, que aviat farà romeria, té una sucursal a un lloc de molta cultura. El telèfon sona i sona. Els xiquets, escolten i escolten.

Ja han trobat l'amo del terrenys on anava la cuina del CP Francesc Catalan. El llest que el va trobar ja l'ha comprat. L'ajuntament amb tot els seus recursos no el va trobar. Una altra vegada a foter-se'n. El Catalan es torna a quedar sense cuina. L'arrop i talladetes continuarà venint de la Plana. Fins que s'espalle la furgona. Eixe dia, amb un rossego de pa i un got d'aigua aniran servits. L'àpat d'aquests xiquets segueix sent poc important. El totxo mana. Que hi farem!

El Papa, quasi arriba. La butxaca dels valencians quasi quedarà eixugada però, això preocupa els valencians? No! El que els preocupa és com podran anar a veure'l. Nosaltres ja ho hem pensat. Tenim una manera que no influirà en la seua economia com, entre el PP i l'església sabem tenen un conveni d'ajuda mútua podien ficar, a l'entrada de les esglésies, una paradeta de venda de tiquets per fletar un autobús, i és que d'això, n'entenen molt els del PP. Així doncs, Mundo i els del seu partit, podrien ajudar fent de venedors. Així, de segur omplirien València. Au, vinga, tots a una, com "Fuenteovejuna".

El malson de la venedora de pisos

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

Carme Riera.
"L'estiu de l'anglès"
Edicions Proa.
2006. 166 pàgs.

Després de la densitat de les seues darreres novel·les "Cap al cel obert" i "La meitat de l'ànima", sembla com si Carme Riera, s'haja volgut prendre un respir amb una novel·la molt més breu i més lleugera, però no per això menys interessant.

La protagonista de "L'estiu de l'anglès" és una dona anomenada Laura Prats, té quaranta nou anys, és separada i treballa en una immobiliària, necessita aprendre anglès per a ascendir professionalment, és així que decideix fer un curset intensiu durant el mes d'agost a Anglaterra, per a això busca informació en Internet i troba una interessant oferta, una tal senyora Grose li ofereix viure a casa seua durant tot el mes i fer-li classe únicament a ella. Però allò que semblava un curs molt prometedor, acaba en un mal-

son, la senyora Grose viu aïllada en una gran mansió enmig del camp i sotmet Laura a un tractament que convertirà els seus dies a la casa en una història d'horror.

"L'estiu de l'anglès" té tots els ingredients de la literatura i el cinema gòtics, podem endevinar la influència del Hitchcock de "Rebecca" o "Psicosis", de "Cims borrascosos" d'Emily Brontë o "Una altra volta de rosca" d'Henry James, de qui pren el nom de Mrs. Grose. Hi ha una gran mansió solitària en un lloc apartat, una estraforària dona gran que ha estat insti-

tutriu, un vell borratxo que roda pels voltants, estranys sorolls i gemecs per les nits, algunes portes que no es poden obrir...

La història és narrada en primera persona per Laura Prats qui explica els fets a un advocat, perquè tracte de traure-la del gran embolic en què s'ha posat a conseqüència del desenllaç de la història, a mesura que va progressant la seua narració el grau d'angoixa i d'horror de la protagonista va augmentant, fins a portar-nos a un final en què ens trobarem amb una inquietant sorpresa.

Carme Riera domina a la perfecció els mecanismes d'aquest gènere de manera que de vegades es permet ironitzar sobre el mateix, i fins i tot, en ocasions, recorre directament a l'humor, per exemple la senyora Grose té el costum de cantar "Clavelitos".

Carme Riera ha volgut fer amb "L'estiu de l'anglès", un divertiment, una novel·la narrada amb un estil àgil i brillant, molt ben escrita, la lectura de la qual atrapa des del primer moment.

Agenda

Divendres 16

20:00 h Inauguració de l'Exposició de Pintures de l'Associació Art Lliure de Benicarló. Caixa Rural. Organitza: Assoc. Art Lliure.

22:30 h Teatre. Pot de Plom, de Xavi Castillo, presentarà el seu espectacle El Chou. Auditori. Preu: 5€.

Dissabte 17

17:15 h XXVI Concerts de Primavera. Música Dibuixada. Taller de música adreçat a infants de 3 a 8 anys. Centre Cultural Convent de Sant Francesc.

18:30 h XXVI Concerts de Primavera. Concert de piano i violoncel. Auditori.

19:00 h Cicle sobre la pedra en sec. Conferència "Parets de pedra en sec al Maestrat", a càrrec d'Antonio Cuenca. Mucbe

20:00 h Concert. Pl. de Santa Maria. Organitza: Assoc. Musical Ciutat de Benicarló.

Diumenge 18

20:30 h Presentació del llibre "Peiró Coronado 1955-2005. 50 anys de pintura". Caixa Rural de Benicarló.

El Psoe fa sonar tambors de canvi per al mercat

Sembla que l'antiga proposta socialista de traslladar el mercat de lloc torna a reviscolar. Farà unes dues legislatures el Psoe ja volia traslladar el mercat a la plaça de la Constitució. Aleshores, la plaça de la constitució, només era una zona desèrtica i el seu atractiu (probablement més que ara), va ser una tanca amb unes gallines a dins, la qual va ser portada d'aquest setmanari. En aquell moment ni PP ni

Bloc, van donar suport a eixa proposta. Fins i tot, el Bloc, en va presentar una altra que partia de l'adequament de l'interior i de la construcció d'un pàrquin soterrat envoltant la zona i amb accessos directes a l'interior del mercat. Aquesta proposta va ser ben valorada pels comerciants.

En aquells moments, encara no havien començat a proliferar les grans superfícies, i grans supermercats a la nostra comarca, i els venedors del mercat, ja van manifestar-se completament en contra de la proposta de trasllat, titllant-la de poc realista i contrària als interessos dels comerciants, a més dels propis benicarlandos, perquè acabaria retallant la vida del centre de la ciutat.

I Certament, el mercat, ha hagut de passar una època dura amb totes aquestes grans superfícies i supermercats que s'han instal·lat a la nostra ciutat. Tot i això, la pressió dels venedors del mercat aconseguint les actuacions de remodelació, aire condicionat, sol nou, parades noves, juntament amb una marca única, han fet passar el mal tràngol i tornar a donar vida a un centre de la ciutat que va veure

539

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

com la gent va deixar d'anar al lloc emblemàtic del comerç de la ciutat. Fins i tot ni passejava pel seu entorn.

Ara, les posicions dels venedors del mercat continuen igual, no han variat ni un mil·límetre, i ni ho veuen amb bons ulls ni ho entenen. Sobretot, si tenim en compte que les remodelacions no fa gaire que es van fer, adequant el mercat a les noves normatives i modernitzant-lo. Fins i tot

la Cambra de Comerç ha considerat el nostre mercat com un dels millors del nostre País.

La proposta socialista, encapçalada pel regidor Sánchez, igual que aleshores, no sabem si respon a motius reals d'un millor desenvolupament comercial, o a un pur i simple rebrot de l'especulació urbanística, que ataca de nou. No sabem si compta amb el suport, de nacionalistes i populars (encara no s'han pronunciat), però el que és clar que molt de sentit no té si mirem com estem ara, com estàvem i ... com podem quedar amb una mica d'ajuda.

A veure si els socialistes escolten a la gent del mercat i acaben allò que el PP, no va saber acabar: l'actuació sobre l'altra qüestió prioritària, el seu entorn. La proposta del Bloc de fa dues legislatures podria ser un bon principi, només cal llevar-li la pols dels calaixos del departament d'urbanisme, on segurament, encara la deuen tindre. El Bloc té una bona oportunitat de reconciliar-se amb el seu electorat. I amb la seua credibilitat. Esperem.

EDITORIAL

Carxofa: per al pobres veïns del camí del Riu. Des que s'ha fet el canvi de direccions aquest carreró s'ha convertit en una artèria principal de Benicarló i això que el carreró és ben estret i sense quasi voreres. Que sant Cristòfol ens beneísca i que ningú prenga mal. Ora pro nobis. Amén.

Panissola: Benicarló entre tots, fòrum de participació ciutadana, tots junts, Agenda 21, ... Que bonic sona senyor Lores. Sona preciós però a l'hora de la veritat a la taula només seuran els de, "què hay de lo mio" i vostés. La resta de mortals, que també tenim dret a opinar, ho podrem fer per uns e-mails que no llegirà ningú.

CULTURAL

ASSOCIACIÓ

LA FERAM
BENICARLÓ

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

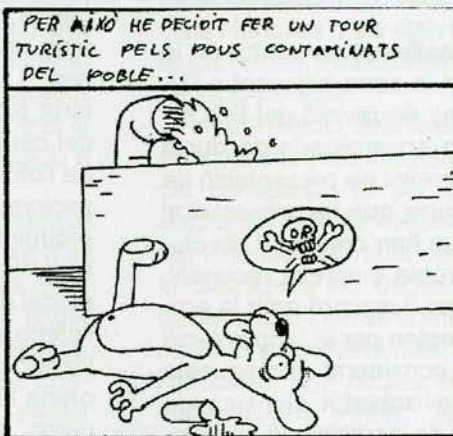
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Col·laboradors/ PER
XAVIER BURRIEL,
LLUCH, RAMON F
TOLITO, JORDI MA
G. SEGARRA, ROBE
Fotografies/ NAT
GREGORI

Per Xavi Burriel

Tot continua igual

Nota: de tant en tant, La veu, fa una reedició de còmics passats per veure si continuen d'actualitat. Com podeu veure, aquest, publicat al nº 91, fa un grapat d'anys, té la mateixa vigència que aleshores. Continuarem

El còmic

Què mos cal saber per a ser bons caduferos?

Cap de les gradacions que donavem la setmana passada, s'ajustava a la de la majoria de partides de vi que es carregaven a la platja de Benicarló. Ja que aquesta era de 17'5°. Per tant el vi Carlón era un vi fort, i aquesta era la principal característica per la que era apreciat ja que al fer tant de grau - havia partides que superaven els 20°- s'aguantava més temps sense picar-se.

El segle XIX, a més de ser el segle daurat del Carlón, també va ser un segle de revindicacions i conflictes. Durant un temps es va fer popular en tot el terme la següent frase, pronunciada reiteradament per un conegut personatge de l'època: "El

pueblo ya tiene bastante con comer pan i cebolla"

Com que una ment tan lúcida i preclara no mereix que se la recorde, no anem a preguntar que destrieu el seu nom, solament la seua dedicació.

- A - Polític.
- B - Militar.
- C - Exportador de vi.
- D - Terratinent.

RE BAUSÀ, JOAN HERAS,
NATALIA SANZ, CARLES
PARÍS, JOSEP V. TAUS,
URA, JESÚS MAESTRO,
ESPIERRE I EL SAMARUC
ALIA SANZ, JAVI PAU,
RIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

K&A
PUBLICITAT

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Les al·legacions ciutadanes volen el golf a la Tossa

text NATALIA SANZ

Els benicarlandos s'han manifestat en contra de la ubicació d'un camp de golf en la zona adjacent a l'N-340 que proposava l'esborrany de revisió del PGOU. Territorio y Ciudad, l'empresa encarregada de dur a terme la revisió ha tancat el termini de presentació de suggeriments al primer esborrany que ha presentat al consistori. Entre els escrits que han presentat els ciutadans, destaquen, com la pròpia empresa reconeix, un elevat nombre que estan en desacord amb la proposta. La majoria d'elles, protesten per la "implantació d'un camp de golf privat, per considerar que aquesta mesura margina als propietaris i sobretot, elimina radicalment qualsevol possibilitat de participació ciutadana". Els veïns consideren que aquest tipus de camp de golf "només beneficia als agents urbanitzadors i a les empreses immobiliàries privades". D'altra banda existeixen suggeriments que estan d'acord amb la implantació d'un camp de golf en el municipi, però suggereixen que la seua localització siga un altra. Així, suggereixen que se situe el citat projecte en la zona denominada "La Tossa", que era la localització que preveia el PGOU vigent. L'equip encarregat de la revisió ha contestat que considera la ubicació proposada "la més idònia per a donar cabuda a un ús d'aquestes característiques, a més de considerar-lo fonamental per a activar l'oferta turística de Benicarló". Malgrat això, es posa a la disposició del consistori per a modificar la proposta.

Territorio y Ciudad ha defensat la seua proposta assegurant que "fins a avui, la materialització de l'oferta

estat presidida per actuacions escassament imaginatives, dedicat exclusivament a desenvolupar allotjaments de segona residència precàriament equipats, amb una cobertura deficient en activitats lúdico-terciàries". L'equip redactor considera que aquest tipus d'oferta turística ha acabat conformant "zones captives del centre de la ciutat, on es concentra la major part de l'oferta" i que està provocant "la proliferació d'ocupacions irregulars del sòl no urbanitzable que s'estan produint a l'abric de la Platja Nord". És per això, que l'empresa proposa en la revisió del PGOU un nou model de ciutat, centrat a "fomentar la diversificació de l'oferta actualment implantada", proposant "la materialització de nous models alojatius de caràcter hotelier i oferta lúdico-esportiva complementària, del tipus d'un camp de golf". Des de l'empresa s'assegura que aquest tipus d'oferta "desenvolupa un innegable i contrastat potencial per a l'atracció de nous sectors de demanda turística, de major qualitat i poder adquisitiu". D'altra banda, el camp de golf permetria trencar amb l'estacionalització del turisme, un objectiu que es persegueix en la ciutat. L'actuació prevista es localitza en l'entorn de la Platja Nord, a l'oest de l'N-340 al costat de la Rambla Cervera. Alguns dels suggeriments presentats s'oposen al projecte "perquè afecta a situacions consolidades, diferents negocis com venda de mobles, concessionaris de vehicles, etc.". Referent a això, l'empresa ha assegurat que "aquestes activitats podran romandre en cas que es consideren compatibles amb l'ús turístic del golf". La decisió definitiva de reservar sòl per a la creació d'un camp de golf queda, de moment, en mans del consistori, que haurà de decidir ara si accepta els suggeriments dels ciutadans.

L'equip de govern va incomplir la llei a l'adjudicar a dit un calendari de 2006 segons el PP

text JORDI MAURA

El PP va denunciar dimecres la proliferació de factures irregulars en la Comissió d'Hisenda i que són aprovades per decret de l'alcalde sense el procediment correcte. El regidor Francisco Pac va assegurar que l'equip de govern PSOE-Bloc i concretament la regidoria de Cultura que dirigeix José Luís Guzmán "incompleixen i fan il·legalitats sense objeccions com en la contractació a dit d'un calendari de 2006 per 15.449,39 euros quan es requeria un concurs entre les impremtes de la zona". Aquest calendari per la qualitat de les fotografies i el seu disseny ja va aixecar crítiques en la localitat. Segons el PP "ara fan camàndules, quan en l'oposició eren els màxims legalistes i van arribar a dir que mai votarien en un procediment amb informes en contra". El PP va posar altres exemples de factures "estranyes" com el transport d'un taulell

per gairebé 12.000 euros. Pac va assegurar que valoraran aquesta "proliferació" de factures i actuaran com han d'actuar, encara que va admetre que en la seua etapa de govern aquestes factures també existien.

TDT: Planvisió i CastellóNord TV podrien arribar a un conveni com l'arribat a per Canal 6 i Televisió de Castelló

Les negociacions realitzades per la cúpula del PP provincial per a donar una sortida al projecte de televisió CSN i els professionals que en ella treballen han donat els seus fruits al quedar al marge de l'adjudicació enfront d'empreses foranes. Segons va explicar el portaveu del PP, Marcelino Domingo, "l'empresa que té la concessió signarà un conveni amb CastellóNord. Esperem que siga així pel bé de Benicarló", va dir.

Del triangle tòxic a la producció neta (2)

El moviment de refús de les comarques de l'interior del nord del País Valencià a les tres instal·lacions de gestió i abocament de residus tòxics i perillosos –Fanzara, Les Coves i Salzedella– ha segut impressionant. Ha demostrat que aquesta gent es mereix un futur diferent a l'emigració, presons, aerogeneradors eòlics, incineradores, mines d'argila o abocadors. En aquest article analitzarem els arguments que justifiquen l'oposició a aquests projectes.

Els primers arguments esgrimits han fet referència als efectes nocius sobre la salut de les persones d'aquestes instal·lacions. L'impacte més estudiat és el de les incineradores, com les del "polígon industrial mediambiental" (PIM) de Les Coves. La combustió de residus genera escòries, cendres i gasos. Els contaminant més perillosos per a la salut són, sense dubte, les dioxines (gasos) que entren en la cadena alimentària i s'acumulen als éssers vius causant disminució de l'esperança de vida, malformacions congènites, càncers, neuropaties... Les incineradores modernes, dotades de poderosos sistemes de filtratge, impedeixen l'alliberament a l'entorn de la major part de contaminants. Però els accidents i les fuites es produeixen, com els de Lille i Rotterdam on es detecta nivells alts de dioxines a la llet de vaca. Els efectes de la incineració sobre la salut del veïnat són els que més temor aixequen i, encara que són difícils de demostrar en casos concrets, hi ha molts estudis que apunten a la seva existència. Possiblement convivim amb fenòmens més perillosos que la incineració, trànsit o tabac, però no es pot obviar el seu impacte sobre la salut.

Els tres projectes inclouen abocadors pels residus tòxics; el de Salzedella és el més gran. S'ha denunciat que les tres ubicacions no tenen materials geològics prou impermeables per a impedir la contaminació de les aigües subterrànies. Els requisits legals d'impermeabilitat per a un abocador de residus perillosos són més exigents que per un d'urbans: pel primer 5 metres de espessor de material impermeable i pel d'urbans sols 1 metre. És paradoxal que en el Pla Zonal de Residus de la zona I fos descartat tot el terme de la Salzedella per la ubicació de l'abocador de residus urbans i en canvi es pot instal·lar un de tòxics i perillosos. La zona del PIM (Les Coves) hi figurava com apte per ubicar l'abocador zonal que es vol posar a les Basses. El president del consorci de la zona I és, actualment, l'alcalde de Les Coves.

Ambdós impactes, efectes nocius per a la salut i contaminació dels aqüífers, són reals però poden consumir-se anys després d'haver construït les instal·lacions, quan sigui difícil establir una relació causa-efecte. Cal buscar altres tipus d'arguments per justificar el refús.

Aquestes projectes s'han volgut vendre com una

solució per aquestes comarques però, a més d'un grapat de llocs de treball, pot condicionar el seu futur econòmic. Aquestes indústries i abocadors poden ser incompatibles amb els desenvolupaments residencials i turístics o les activitats agrícoles. A més, a més, la presència d'indústries perilloses n'afavoreix la instal·lació de més.

La tramitació dels tres projectes s'ha caracteritzat per l'opacitat, les irregularitats i la manca de participació ciutadana. El ple d'aprovació de l'autorització ambiental i de la modificació urbanística el projecte del PIM fou convocat de forma irregular. L'alcalde de la Salzedella no degué estar al ple d'aprovació la declaració d'interès comunitari perquè la seva cunyada és la propietària dels terrenys on està projectat fer l'abocador. Els pobles veïns afectats per les futures instal·lacions –Tirig, Torreblanca, Onda...– no han segut informat tal com prescriu la legislació urbanística valenciana. Les plataformes demanen la celebració de sengles referèndums per a que el veïns puguin decidir. Altra opció és que els partits polítics es defineixin clarament al respecte en els seus programes de les properes eleccions municipals i autonòmiques de 2007.

Un altre aspecte ha considerar és la concentració de tres plantes de gestió i abocament de residus tòxics al nord del país quan a tot l'Estat Espanyol n'hi ha només 8 en funcionament segons el ministeri de medi ambient. El triangle tòxic valencià constituïria el 30% de les plantes de l'estat. A l'any 2003 es van generar 3.181.738 tones de residus tòxics a tot l'estat i a les comarques castellonenques sols 114.000 tones, (3,6% del total). Si les tres plantes juntes poden gestionar unes 300.000 tones anuals, de ben segur, la majoria de residus ens arribaran d'altres llocs de l'estat.

Fins els anys noranta del segle XX, molts residus tòxics dels països del tercer món s'acumulaven en països africans. El Conveni de Basilea, des de 1995, prohibeix qualsevol tipus d'exportació de materials contaminants entre països. A principis dels anys vuitanta, a Estats Units, aparegué el concepte de racisme ambiental que fa referència a la exagerada desproporció en la ubicació d'instal·lacions perilloses –abocadors, centrals energètiques, depuradores...– que hi havia entre les zones habitades per afroamericans o llatinoamericans, i les dels americans d'origen europeu i nivell econòmic mig o alt. L'Administració Clínton, en 1994, promulgà l'Ordre Executiva 12898 "Justícia Mediambiental per a les Poblacions Minoritàries" per a incloure consideracions d'equitat als processos de decisió d'instal·lacions perilloses.

El triangle tòxic és un cas claríssim d'injustícia ambiental.

Pere Bausà

Ens convida a menjar, Cossetania...

text SUSANA ANGLÉS

L'Editorial de Valls publica la seva segona edició, d'una publicació que ja en té divuit en total.

Ignasi Domènech, el seu autor, publica La Teca a a col·lecció gastronòmica El Cullerot de Cossetània. Què és La Teca? La teca, una obra cabdal en la literatura gastronòmica catalana, aparegué l'any 1924 i, des d'aleshores, se n'han fet setze edicions. El seu autor, Ignasi Domènech, en la primera pàgina deixava ben

clar l'objectiu del llibre: "Conté la manera d'organitzar tota classe d'àpats senzills o d'etiqueta, de calcular berenars, sopars, escudelles, cuinats, rostits, salses, llegums, aviram, plats freds, canelons, arrossos, ous fregits, carns, peixos, dolços, merengues, refrescos, còctels, gelats, melmelades, amanides, escalivades, i diverses maneres de fer els púdings i pastes, i molts consells de pràctica i utilitat per comportar-se elegantment a taula, etc." Aquesta nova edició n'actualitza el format i, en alguns aspectes, el llenguatge, però no pas el seu esperit inicial.

Tocs i Vares

El PP ha trencat la treva

text VICENT COLL

Fa pocs mesos vaig tenir l'oportunitat de visitar novament Euskadi. Aquesta vegada, però, hi conflüïa un factor novedós: la societat basca acabava d'estrenar una treva definitiva anunciada per ETA.

Era la primera vegada que anava a terres basques en un context semblant, i puc afirmar que es respirava un ambient d'esperança que, altres vagades no he advertit. L'escepticisme instal·lat entre els bascos i les basques durant els darrers anys s'havia transmutat en una actitud decidida a no mirar el passat, per iniciar un procés llarg que molts sabem que ja no te marxa enrera. De sobte, la gran majoria se n'adonava que la pau era possible.

En eixe viatge vaig intercanviar impressions amb gent vinculada molt directament en el procés de pau, com també vaig compartir experiències gastronòmiques inesborrables. Les conclusions extretes son positives, en tots dos aspectes. L'economia basca començava a recuperar-se a les poques setmanes de l'anunci d'ETA, la tensió social forjada durant molt de temps començava afluïxar i això generava expectatives en molts àmbits. A hores d'ara, pel que he pogut comprovar, aquells indicis s'estan consolidant, i son irrenunciabls.

Es per això que no entenc l'actitud del PP, estat en dinamitar el consens establert en la societat basca. No ho entenc, i no ho trobo lícit, com es pot supeditar l'interès electoral menyspreant l'esper-

ança d'una societat que ha patit (abans i després de la democràcia) les conseqüències d'una violència arrelada al seu si.

Cada dia que passa es destapen més. El viratge del PP cap al centre polític va ésser un miratge, i a hores d'ara ens trobem amb la crua realitat.

Cada dia que passa es destapen més. El viratge del PP cap al centre polític va ésser un miratge, i a hores d'ara ens trobem amb la crua realitat. Si que es veritat que dins d'eixe partit hi conviuen diverses sensibilitats, el que passa que eixes sensibilitats van de la dreta a l'extrema dreta. De qui s'apropa al centre ja se n'encarrega Jiménez Losantos.

El grau d'irresponsabilitat que supura el PP ratlla la bogeria, disposats com estan a tirar el carro pel pedregal si amb això consoliden el seu vot més tradicional. L'anunci de desvincular-se del procés de pau engegat per ETA i el govern espanyol, demostra fins a quin punt no els importa manipular el patiment de les persones i de la societat front a un conflicte que s'eternitzava en el temps. ¿Els han preguntat, senyors del PP, als ciutadans i ciutadanes basques, si estan disposats a pagar un "preu polític" (com a vostès els agrada dir) per la pau? Estic segur que temen la resposta. La pau no te mai un preu massa alt.

Transports públics

Fronteres

text JOAN HERAS

Malgrat que ja fa força dies que la calor es fa notar, la Terra encara no ha acabat de recórrer el petit tram que la separa del punt precís del seu etern camí al voltant del Sol que permet donar per astronòmicament inaugurat l'estiu. I és precisament aquest petit trajecte que li falta a la Terra per recórrer el període de temps que hem d'esperar els pobres ciutadans d'aquest poble per poder utilitzar l'autobús per fer un recorregut molt més petit que el que fa el nostre planeta: poder anar del poble a l'estació de RENFE o de l'estació al poble.

He preguntat a l'Ajuntament i a l'Oficina de Turisme si em podien dir quin dia es restaurarà aquest servei. M'han dit que serà pels voltants de Sant Joan. Davant aquesta resposta aproximada he sospitat que molt probablement els responsables municipals del transport públic, tot demostrant un rigor implacable, volen fer coincidir la posada en marxa del servei d'autobusos amb l'entrada precisa de l'estiu i, per tant, cal esperar que els entesos en la matèria anunciïn el moment precís en què es produirà aquest fet. És clar que també podria ser que busquessin un efecte més poètic: fer coincidir la reaparició d'un servei públic sorprenent i misteriós amb la màgia de la nit més curta de l'any, plena de foc i de desitjos.

No és gens fàcil entendre les raons d'un servei públic tan deficient. Per què només és possible disposar de servei d'autobús de finals de juny a mitjans setembre per anar a l'estació? És molt sorprenent que la gent que vivim i treballem a Benicarló

—és a dir, els benicarlandos, ja siguem de naixement o d'adopció, novinguts o temporals— no disposem durant nou mesos d'un autobús per anar a agafar el tren. Si aquest servei només s'ofereix durant l'estiu sembla evident, doncs, que està pensat per atendre les necessitats de transport dels qui vénen a passar uns dies de vacances. I aquest plantejament —prioritzar el turista i desatendre totalment el ciutadà— respon a una concepció del transport, de la ciutat i del model de desenvolupament econòmic i social que busca un benefici immediat —facilitem les coses als qui ens vénen a deixar calés— i que en cap moment es planteja un model seriós de ciutat i de desenvolupament, fonamentat en la racionalitat i la sostenibilitat.

Estic segur —ja ho sento— com algú argumentarà que mantenir aquest servei d'autobús tot l'any seria deficitari. La recurrència a la justificació econòmica és molt habitual entre els detractors dels serveis públics en general i no només dels transports. En aquest sentit només voldria apuntar dues consideracions: en primer lloc, avui qualsevol responsable polític sap —o ha de saber— que la referència a la rentabilitat econòmica s'ha d'emmarcar necessàriament dins una referència més global i essencial: la rentabilitat social; i, en segon lloc, que la deficiència econòmica d'un servei d'aquest tipus —si és que realment es demostrés aquesta deficiència— respondria a la pròpia debilitat del servei, és a dir, que si realment s'implemetés un servei públic i eficaç, segur que la rentabilitat econòmica seria possible o si més no que el seu dèficit podria ser perfectament assumible socialment.

Sembla tristement clar que els nostres governants no tenen cap intenció de fer una política que potencii d'una manera adient el transport públic. Passen els anys, canvien els responsables polítics i els transports públics segueixen encallats en unes mancances importants. Es prenen decisions —encertades o no, això jo no ho sé— per intentar ordenar el creixent caos circulatori, es parla sovint de la necessitat de desviar i arreglar carreteres, però el sistema públic de transports segueix inalterable i massa poc present a les agendes dels nostres governants: hem de seguir anant a l'estació en cotxe, en taxi o a peu; i la possibilitat que hi hagi trens de rodalies que enllacin amb Castelló i que l'últim regional del dia que ve de Barcelona i mor a Vinaròs arribi fins a Benicarló continuen essent un somni.

Quant temps haurà de passar, quantes vegades la Terra haurà de recórrer el seu camí al voltant del Sol, perquè el nostre Ajuntament defensi i promogui una política de mobilitat que posi a l'abast dels ciutadans uns transports públics eficients? Fins quan es continuarà potenciant el cotxe com l'únic mitjà de desplaçament? Les necessitats socials i mediambientals exigeixen un canvi d'orientació real i urgent. Tinc la impressió, però, que els pobres ciutadans que som usuaris per necessitat o per voluntat dels transports públics haurem de seguir aprofitant el petit paradís estiuenc per poder anar amb bus a l'estació i seguir espavilant-nos la resta de l'any. I és que potser sí que això de defensar els transports públics no és res més que una neura de romàntics, antics o ecologistes tocacampanes.

RESTEN MENYS DE 3 SETMANES PER A LA PIHC

text REDACCIÓ

Equips molt importants del món de l'handbol participen enguany al III Torneig internacional d'handbol de Peníscola

Si entre els equips estrangers que participen enguany al Torneig de Peníscola cal destacar sobretot el gran nombre d'equips francesos, no menys important és la categoria que tenen una gran part d'aquests clubs dins de l'handbol.

Un dels equips que ve enguany per primera vegada a Peníscola és l'equip de Bèlgica el Handbal Club Don Bosco de Gent. Aquest club fou creat en 1975 en el marc del col·legi Don Bosco College de Zwijnaarde, localitat que forma part de la ciutat belga de Gante. Es un club molt important i organitzen cada any dos torneigs internacionals: la ARTEVELDE YOUTH HANDBALL CUP i la ARTEVELDE HANDBAL CUP, aquest darrer és un dels més coneguts de Bèlgica amb una gran participació d'equips. El Don Bosco Gand treballa pal desenvolupament de la base a partir del més menuts. El Club disposa de jugadors, xics i xiquets, a partir de 6 anys que juguen al mini-handbol i, per aquesta creació prospectiva de cantera, el club compta amb els entrenadors Diederik De Buck i Bart Danhieux.

Una altra novetat aquest any és la participació de l'equip de xiques del club noruec Il Øygard provinent de la ciutat nòrdica de Straume situada a l'est de Noruega. Aquest club va complir l'any passat els seus 60 ans de creació i és un dels clubs més importants de

Noruega amb quasi 30 equips que juguen actualment en diverses categories i també tenen equips de futbol.

Més a més, cal destacar la participació de diversos clubs de Països Baixos com el Handbalvereniging Zaanstreek, el H.V. Smurfen United i el V&L Vlug en Lenig de Geleen. Aquests clubs holandesos també es presenten a Peníscola per primera vegada i cal destacar la participació de tres equips de categories superiors del HV Zaanstreek, un club que va estar creat en 1962. L'altre equip holandès, el V&L Vlug en Lenig, provinent de la ciutat de Geleen, és encara més antic ja que fou creat en 1949 primerament com associació d'atletisme i actualment compta amb equips de totes les categories.

Sense oblidar, per suposat, la importància dels equips que ens arriben tant de la nostra zona com de la resta del país.

La presència en el Torneig de Peníscola de tots aquests clubs tan importants significa que el nivell també serà d'una gran categoria esportiva.

L' Everest baixa al Catalan

text REDACCIÓ

Des de l'aula d'informàtica de l'escola els alumnes dels dos últims cicles han anat seguint l'expedició els membres de Terres de l'Ebre han estat fent per a pujar al cim de l'Everest. Alguns alumnes inclús van gosar intervenir en el fòrum del lloc web.

Els escaladors els van respondre des de terres tibetanes cosa que va encantar als xiquets i xiquetes.

El dilluns passat a les 9:30 els alumnes s'han absentat que David Ferrer, qui amb Marc Flos i el suport de l'expedició Terres de l'Ebre, el dia 17 de maig va fer el cim del Chomolunga (Everest), sobre les 11 vindria a l'escola a contar-los la sua experiència. Són les onze i encara no ha vingut. Els alumnes van cap al despatx: "Són les onze...!" Volen dir, encara no ha vingut. Als pocs minuts ja el tenen a l'escola.

David comença a narrar el seu viatge i escalada: primer comença per l'estada d'uns dies a Kathmandu, segueix explicant el camí d'aproximació i aclimatació de Lukla, petit aeroport entre les muntanyes, a Kalapar d'on hi ha una preciosa vista de l'Everest i per a acabar, parlant de l'escalada al sostre del món.

Els alumnes han seguit amb molta atenció les

paraules de David, els ha interessat molt més que una classe de matemàtiques, i de seguida han començat les preguntes. Tota una bateria de

preguntes que David anava contestant sense parar.

Abusant de l'amabilitat de l'escalador, se li ha demanat a David si volia repetir-ho tot per a un altres grup d'alumnes més petits. A l'escola no disposem d'un espai on poder posar més de dos grups (50 alumnes). David ho ha fet molt a gust.

Des de aquestes línies, mestres i alumnes del Catalan volem agrair a David Ferrer i a la seua companya, ella estava al control de l'ordinador per a projectar les fotos, la seua amabilitat i el temps dedicat al xiquets i xiquetes a veure si s'afecten a un esport tan bonic com és sortir a la muntanya.

Res de nou

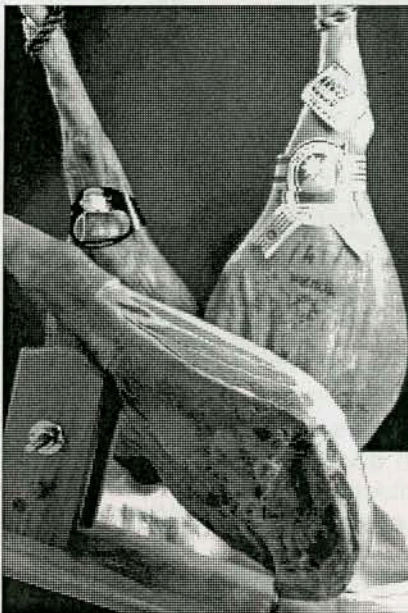
text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Encara estem al mes de juny i ja s'ha acabat tot. Ja no queda res de futbol perquè la lliga fa tres setmanes que s'ha acabat i no sé ni qui es queda, ni qui se'n va i tampoc no sé com va la planificació de la temporada vinent. Amb tot, coneixent la professionalitat dels futurs entrenadors del CDB, no tinc el més mínim dubte que el treball que s'està realitzant és intens i de notable qualitat. Ara només em cal esperar i veure com van venint les notícies per tal d'anar esprimit-les fins a la sacietat, ja que l'estiu és molt llarg. Jo no hauria d'estar ací, però com tots el anys em toca aguantar i ara m'he d'espavilar per tal d'omplir la pàgina que, molt amablement, em deixa el tirà explotador a l'hora que amo d'aquesta modesta però senzilla publicació. Pensant i pensant he perdut algun temps i aparentment no he trobat cap tema que poguera intreressar als lectors. He descartat de seguida el sofert resum de la temporada, allò que es diu "balance final" o alguna cosa per l'estil. Ja sé que altres anys ho he fet, però penso que ja cansa, encara que no descarto utilitzar aquesta còmoda eina el dia que ja no sàpiga què posar.

També havia pensar parlar del pernil que em va tocar a la rifa aquella beneïda tarde de gener. He decidit descartar-ho perquè he pensat que a ningú no li interessa les vegades que he tallat, amb el meu ganivet jamonero, llesques i més llesques de pernil i me les he cruspit acompanyades amb sengles llesques de pa amb tomata i oli d'oliva. També he pensat que tampoc no li interessava a ningú les vegades que he aprofitat aquesta benedicció de la natura per a fer-me unes espectaculars truites farcides de cuixa de porc

curada, amorosament allitades sobre allò que més enllà d'Irta anomenen "pa a la catalana". Fins i tot m'he plantejar explicar la qualitat de les croquetes, amb la beixamel al punt amb eixe toc de nou moscada i ceba ben picadeta que tant agrada a la meua descendència. És inútil que els explique les vegades que l'os del pernil ha aguantat l'aigua a temperatures superiors als cent graus mentre, animalet, anava deixant anar el seu gust, la seua substància i totes les seues proteïnes i vitamines que, ben absorbides pels fideus, han servit de nutritiu aliment al llarg d'unes quantes set-

manes. El pobre porquet, des d'allà on estiga, pot estar ben content i pagat perquè veurà com una part del seu cos ha estat feta servir fins a l'extenuació. Encara que no li importe a ningú, tothom hauria de saber que el que queda de l'os està exposat, amb caràcter de permanència, a l'entrada de casa meua, dins d'una caixeta de cristall per tal que no oblidem mai aquesta gran fita i punt d'inflexió que va suposar a les nostres vides l'arribada del pernil de la rifa del futbol. Queda clar que com que això no li importa un rave a ningú,

no penso parlar-ne.

S'acaba el temps prudencial que l'amo m'ha donat i encara no se m'acut res. Avui no vull parlar de política. Tampoc no vull parlar de com els ha anat als equips comarcals en el seu camí cap a la tercera divisió després d'haver assolit llocs de promoció. Em dol-dria dir que el Vinaròs ha estat eliminat per l'Alzira, ja que és un equip amb solera que fa molts anys que va pel món i cuida molt el seu futbol base, amb un bon grapat de xiquets que aprenen i juguen. En canvi, no podria dir el mateix del San Jorge. És més, no diré res d'ell perquè ni té equips de futbol base, ni falta que els fa. Ja en tenen prou d'anar buscant entre els jugadors que destaquen per la comarca a cop de talonari. Que uns altres facen la feina. No m'agradaria dir que també va ser eliminat pel Sueca, amb la qual cosa es trunca l'enèssima embranzida del seu president per tal d'assolir la tercera divisió. No faré llenya de l'arbre caigut perquè no és el meu estil, ni em menjaré un pollastre per tal de celebrar-ho, ni obriré una ampolla de cava català català de Catalunya en senyal de joia. És mes, no faré res d'això ni faré cap comentari al respecte. Ja ho he decidit: no diré res de la promoció.

Ja se sap que el pensament no fa delictes i jo no he escrit res, només he pensat que no sé de què escriure, que tinc molt poca vergonya, i que quanta raó té el lector eixe torracastanyes quan diu que aquesta secció hauria de desaparèixer i crear una nova sobre futbol sala, l'esport de moda que agrada a tots, omple pavellons i aixeca passions. Això del futbol onze és cosa del passat. Cal donar pas al futur, a la tecnologia i a allò que vol la gent.

XXIV edició dels Jocs Esportius de la Comunitat Valenciana

text REDACCIÓ

En la vesprada del diumenge 11 de juny, en la Piscina Municipal de Burjassot, dins la XXIV edició dels Jocs Esportius de la Comunitat Valenciana, el Club Natació Benicarló va ser proclamat com el 2n millor equip Femení, 93-94, de la CC.VV. Amb 280 punts, tan sols va ser superat, per la mínima diferència de 6 punts, pel Club Natació Elx, imposant-se a la resta dels 24 Clubs participants. Sense cap dubte, va ser una de les millors actuacions del CN Benicarló. Un total de 22 medalles, 9 d'or, 8 de plata i 5 de bronze;

premi a l'esforç i dur treball realitzat durant esta temporada, una qualitat individual i un excel·lent equip dirigit per l'entrenadora, Lucía Vicente, que molt intel·ligentment va preparar la participació dels nadadors i nadadores en estes dures però exitoses jornades. Recordem que van ser les (8) nadadores i (3) nadadors amb mínimes autonòmiques seleccionats per la Federació Valenciana de Natació concentrats durant este cap de setmana passat 10 i 11 de juny : Andrea Fuentes, María Coll, Susana del Olmo, Raquel Fabregat, Montserrat Astor, Paula Saura, Meritxell

Sospedra, Sara Marqués, José Antonio Adell, Guillermo Soriano y Joan Ferrán Barrachina. Enhorabona campions. Medaller Any 93: SUSANA DEL OLMO, 4 or, 1 plata, 1 bronze Any 93: PAULA SAURA, 1or, 4 plata, 1 bronze Any 93: ANDREA FUENTES, 1 plata, 1 bronze Any 94: RAQUEL FABREGAT, 3 or, 1 plata, 1 bronze Any 94: MERITXELL SOSPEDRA, 1 or Any 94: MARIA COLL, 1 plata Any 94: JOSE ANTONIO ADELL, 1 bronze Però no únicament l'èxit se celebrava a Burjassot, a Castelló, es competia en la piscina de Liedó en la seua categoria G-0, en la 2n competició de promeses de la jornada de diumenge 11, on els nostres xicotets i xicotetes, van traure bromera de l'aigua de la pileta. Amb 6 primeres posicions en les diferents sèries i un bonic espectacle donat per les nostres 10 nadadores i 5 nadadors, dels anys 98 i 99, van arrodonar un cap de setmana per al record. Aquests futures promeses van ser : Andrea Remolina, Anna García, Gisela Mateu, Joanna Vallés, Mireia Prats, Lara Ferrer, Nicole Mateu, Noemí Anta, Carla Fresquet, Vanesa Bel, Arnau Fabregat, Christian García, Javier Marzá y Alejandro García. 1º llocs: (2) Andrea Remolina y Gisela Mateu. 2º llocs: (2) Arnau Fabregat y Alejandro García. 3º llocs: (2) Arnau Fabregat y Lara Ferrer 4º llocs: (3) Javier Marzá, Gisela Mateu y Carla Fresquet.

Filant la Xarxa

<http://www.elmissatger.net/>

Tv3 ofereix en aquest lloc web una versió del programari lliure Gaim adaptada als continguts de notícies de la televisió de catalunya. Un programeta interessant per als que volen estar connectats i informats en català pel mitjà de comunicació més normal que tenim a l'abast.

la.rata.sensefils@hotmail.com

El Tai Jitsu benicarlando arrasa

text CLUB AIKI DOJO BENICARLÓ

Dissabte passat dia 10 de juny es va celebrar en el Pavelló Polisportiu de Benicarló, el I Campionat Autonòmic de Tai-Jitsu, organitzat pel club Esportiu Aiki Dojo. Va comptar amb una gran afluència de públic, entre el qual cal destacar la presència d'Enrique Escuder, alcalde de Benicarló, Utiliano Martínez, regidor d'esports i Minfei Wang, patrocinador del Club Aiki Dojo. La competició es va dividir en dues parts, en la primera els competidors van treballar per parelles el Randori (Combat preestablert), i en la segona van realitzar, les mateixes parelles, una kata, Nihon Tai Jitsu. La puntuació final era la resultant de la suma de les dues modalitats. En l'intermedi, el públic, va poder gaudir d'una exhibició de fonaments de Tai Jitsu realitzada pels components més petits del Club Aiki Dojo (Tomás, Miguel Ángel, Raúl, David, Óscar i Amal), qui guiats

per Raquel Ruzafa, van delectar a tots els presents.

La classificació per clubs va ser: Primer lloc: CD Aiki Dojo Benicarló, 3 or, 3 plata, 3 bronze. Segon lloc: Shinerkan Valencia, 2 or, 2 plata. Tercer lloc: Esportiu Valencia, 2 bronze. Quart lloc: Budokan, 1 bronze. Cinquè lloc: delegació d'Alacant.

Després d'aquest campionat 8 xiquets i xiquetes, del CD Aiki Dojo Benicarló, formaran part dels 17 que representaran a la Federació Valenciana de Karate en el pròxim Campionat d'Espanya, categories Infantil i Juvenil, que se celebrarà a Vilanova del Camí (Catalunya), el 8 de juliol. Molta sort per aquests 8 xiquets que són: Ismael Bosch, Juan Manuel Castro, Ivan Guijarro, Sarai Fernández, David Bahent, Alejandra Palau, Nicolas Segòvia, Samuel González, i per al recent nomenat seleccionador autonòmic, Jose Antonio Guijarro.

La recepta de Restaurant Encenalls

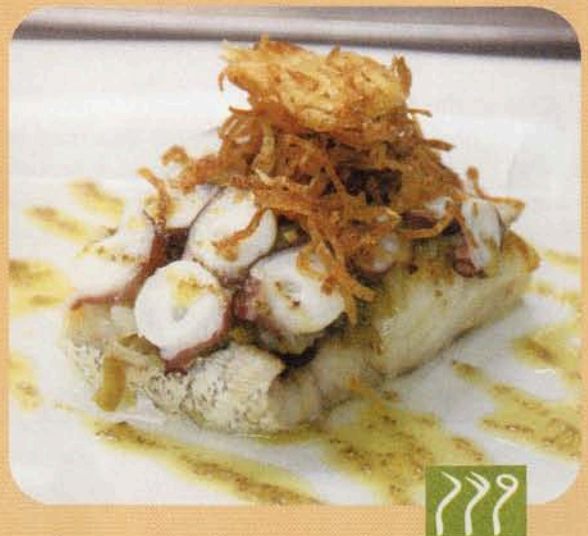
2

Lluç amb ceba, pimentó verd sofregit, làmines de polp i vinagreta de mostassa

Ingredients: Lluç de pinxo, ceba en juliana, pimentó verd en juliana, polp bollit, mostassa en gra, oli d'oliva suau, gotes de vinagre i sal

Elaboració: Netegeu el lluç d'escames i ventre. Repasseu-la amb aigua, desespineu-la i talleu en racions els lloms. Col·loqueu la suprema de lluç en una font de forn amb un poc d'oli. Talleu la ceba i el pimentó verd i juliana i que s'escalfen fins que espiguen blanets. Per a la vinagreta poseu tots els ingredients en el got de la túrmix (mostassa, vinagre i oli d'oliva) i tritureu. Mentre fem bullir el polp anirem punxant-lo per saber si està al punt.

Presentació: Col·loqueu la suprema de lluç al centre del plat. Afegiu al damunt el pimentó i la ceba. Sobre això les làmines de polp molt fines i decoreu amb la vinagreta de mostassa.

Entrevista a Àngel "Pitxi" Alonso

text JORDI MAURA

Àngel "Pitxi" Alonso (Benicarló, 1954) ex jugador de futbol, ex seleccionador de Catalunya i comentarista esportiu, va concedir a La Veu la seua darrera entrevista abans de marxar cap a Ucraïna a entrenar el Metallurg de Donetsk.

Com va ser l'oferta d'entrenar a un club de tan lluny?

Des de fa un parell d'anys que em vaig platjear la possibilitat tornar entrenar seriosament. Era el que m'agradava i volia fer-ho. Ara fa cosa d'uns dos mesos un representant em va comentar la possibilitat d'anar-me'n de seguida a entrenar. En principi era reaci però a la xarrada va coincidir que el vice-president del club estava a Barcelona. Poc a poc em vaig anar engrescant i vam arribar a un acord.

Quan te'n vas?

Doncs en pòques hores, demà dissabte marxo i el dia 12 ja comencem amb les proves mèdiques i la pretemporada perquè allà el calendari és diferent al d'ací. La lliga comença el 23 juliol i hi ha una aturada hivernal per les extremes condicions climatològiques que va del mes de desembre fins al 15 març, just al contrari que aquí, que va de maig a setembre.

És una bona aturada. T'animarà a tornar-te'n cap ací uns dies?

Si, això m'ha animat, no ens enganyem. Estaré dos mesos per aquí i repndrem la temporada.

Què et diu la família?

Doncs probablement han estat els que més m'han animat. La dona i les dues filles com que saben que em feia il·lusió tornar a entrenar van fer que acceptés aquest repte. Hi haurà un moment en el que ens necessitarem més.

I qui és el president del club?

Ha aparegut de cop en aquest món. No és una persona vinculada al món del futbol. És un gran empresari que guanya molts diners i vol un equip de futbol que els costa molts calers. Segur que el club, com empresa, és deficitari. És d'aquesta classe de gent com Roman Abramovich el president del Chelsea.

Deixes per tant TV3 i Catalunya Ràdio, entre d'altres. Et dona llàstima?

Han estat 14 anys de televisió fent de comentarista encantat de la vida, però ha arribat el moment de fer el canvi i ara puc fer el que vull fer. És fàcil que després ja no ho puguera fer. Estic molt agraït a TV3 i als altres mitjans per la seua confiança en aquests anys però ara tinc un altre il·lusió.

Hem sentit a Rijkaard parlant català. T'atreviras amb l'ucraïnès?

Ufff. És més complicat per l'idiona, no per la meua actitud i predisposició. Alguna cosa sabré dir però no podré tindre una xarrada fluïda. Sens dubte que ho intentaré per conèixer la cultura del país. Considero que és una obligació per a mi.

Qui t'endús del terreny?

A Toni Cortés, el meu segon a la Federació i a la selecció catalana, a Jordi Cruiff i estem negociant la incorporació d'un parell de jugadors més de Catalunya que encara no es poden dir.

Com veus les seleccions als mundials?

Mai Brasil ha estat tan favorit per tothom. Això és bo per ells, però aquesta condició pot fer que perden concentració. Alemanya com amfitrió pot donar guerra. També confio en Itàlia perquè he tingut un presentiment després del merder entre la Juve i el Calcio.

Què et sembla eixe pseudomundial de nacions sense estat?

Enguany s'ha fet una cosa semblant però tampoc hi hem estem nosaltres ni cap autonomia més.

Anirem seguint notícies teues per televisió. Molta sort Àngel.

